

A PASSAGE THROUGH INDIA

20 november 2004

Het is nu zaterdag 20/11, onze 3e dag in India. We zijn sinds een paar uur in Jaipur, de hoofdstad van Rajasthan. Volgens de Lonely Planet zou je hier struikelen over de Internetcafés. We hebben echter een hele tijd lopen zoeken en uiteindelijk toch een tuktuk genomen (terwijl we nog over de prijs stonden te onderhandelen, scheurde hij opeens weg, omdat een politieagent kwam; het bleek dat hij eigenlijk niet mocht stoppen, maar ja, een ritje met twee van die witneuzen laat je natuurlijk niet zomaar schieten!), en nu zit ik eindelijk achter een toetsenbord.

Voor de lezers die niet in India zijn geweest, degenen die mijn eerdere India-trip niet hebben meegemaakt en alle anderen een korte (opfris)cursus basale Indiase vervoersmiddelen: een tuktuk is een overdekt 3-wiel-brommertje, ideaal vervoermiddel in Indiase steden. Het aantal passagiers varieert van 1 à 2 blanken tot en met 20 Indiërs (binnenin, op het dak, hangend aan de buitenkant)!! Verder kun je je laten vervoeren met een fietsriksja: een fiets met een bakje erachter (met Hans en mij in het bakje is het hard trappen, zo blijkt).

Ons vervoersmiddel voor de lange afstanden is een super de luxe bak van het welbekende Indiase merk Tata. Helaas niet de beloofde Ambassador. Maar de citytour in Delhi we hebben wel in zo'n mooie auto gemaakt. Hij is alleen nog op bestelling leverbaar. Vooral ministers en dat soort types laten zich nog graag in dit automobiel vervoeren.

Met de vele vormen van vervoer met/op dieren (kamelen- en/of paardenkar, olifant) hebben we nog geen kennis gemaakt, maar dat gaat morgen veranderen.

We hebben nu twee lokale gidsen meegemaakt, beiden met gevoel voor gezonde zelfspot.

Eentje legde ons het Indiase verkeer uit:

1. we hebben wel verkeersregels, maar niemand houdt zich eraan
2. "What you need for driving a car in India:
 - a. a good horn
 - b. a good break
 - c. a lot of good luck"

En dat is absoluut waar! Als je iemand inhaalt, dan toeter je meerdere keren achter elkaar of je houdt je hand ononderbroken op de claxon. En dan ontstaat vaak een chaotische situatie, want het komt regelmatig voor dat op de andere weghelft ook iemand inhaalt. En dan rijdt je allebei door. En dan scheurt er ook altijd nog wel ergens een motor tussendoor.

Als we in de auto zitten is het net of we in een grote film zitten, die in slow motion aan ons voorbij trekt. Maar het tempo ligt een stuk hoger als een "spookrijder" van een inhaalmanoeuvre je op onze baan tegemoet komt rijden.....

Goed, terug naar het begin. We hebben een goede vlucht gehad. Austrian Air heeft alle stoelen (niet alleen de business class) uitgerust met een privé schermpje. Hierop kun je naar eigen keuze spelletjes doen of diverse films bekijken. Hartstikke leuk! We hebben heel wat tijd memory gespeeld. Op 17/11 kwamen we rond 23.00 uur aan in Delhi. Bij de uitgang staat een haag van bontgekleurde mannen met naambordjes van op te halen gasten, een prachtig gezicht! De reisagent die ons zou komen ophalen, kwam te laat omdat hij in de file had gezeten. Vrachtverkeer is overdag verboden in Delhi, dus dat rijdt allemaal 's avonds en dat zorgt voor enorme opstoppen.

Meteen begon het feest van herkenning: de geur, de dichte smog (die meteen op keel en ogen slaat), de mensen. Eer we bij het hotel waren, was het ca 0.45 uur. De reisagent overhandigde een pakket vouchers, waarmee we de komende weken hotelkamers en gidsen krijgen. De - volgens de voucher - standaardkamer in Delhi bleek een giga suite te zijn met 2 TV's (!) en uitzicht op een hockeyveld.

23 november 2004

We vertrekken zometeen naar Pushkar, de kamelenmarkt waarvoor we tenslotte naar India zijn gekomen.

Maar nog even terug naar Delhi. We hebben daar een sight seeing tour gemaakt naar vrijdagmoskee, de plaats waar Gandhi gecremeerd is en de prachtige Baha'i tempel (in de vorm van lotusbloem van wit marmer). Vrijdag zijn we naar Agra afgereisd. Daar kregen we ook weer een citytour. Onze gids wist een nieuwe plek waar je een prachtig uitzicht op de Taj Mahal hebt. Inderdaad, hij had niets te veel gezegd! En verder geen enkele toerist te zien. Natuurlijk werden we ook weer naar de onvermijdelijke marmerfabriek en juwelenwinkel gesleurd. De verkoper in de marmerhandel werd agressief toen ik zei dat ik het wel mooi vond, maar niets wilde kopen. In de

juwelenwinkel stond een kleine replica van een olifant met een dek t.g.v. een kroningsceremonie. Deze bevatte ca 10.000 edelstenen, waaronder een paar diamanten van een paar karaat per stuk!

Toen we vrijdagavond gingen eten, zagen we 2 feestterreinen. Op beide bleek later op de avond een bruiloft te zijn. En ja hoor, na het eten arriveerde een stoet: een man op een prachtig versierd paard. De bruidegom was gehuld in een rode sluier, waaraan allemaal bankbiljetten waren bevestigd. Achter hem zat zijn kleine broertje op het paard. De bruidegom werd vooraf gegaan door een bandje dat veel herrie maakte, een menigte dansende mannen en 2 rijen mensen met lampen op hun hoofd. De elektriciteit voor deze lampen kwam van een aggregaat dat erachter reed. Een prachtig schouwspel!! De vrouwen waren al eerder naar het feestterrein gegaan. De mannen wilden dat we meedingen naar de bruiloft. Maar onze tuk-chauffeur adviseerde ons om dat niet te doen: er werd zo'n avond behoorlijk gedronken (dit waren toch moslims? En die drinken toch niet??) en vechtpartijen waren niet ongebruikelijk.

De tuk-chauffeur wilde ons bovendien ook (natuurlijk) nog een winkeltje laten zien. Ik had al aangegeven dat ik genoeg had van het shoppen. We zouden wel even gaan kijken, maar ik voelde me niet verplicht iets te kopen. "No problem". Hij bleek ons naar een leuk sieradenwinkeltje te brengen. De eigenaar sprak zeer goed Engels en hij had wat te vertellen. We hebben gezellig zitten kletsen en hij had mooie (en goedkope) sieraden, dus ja, ik ben voor de bijl gegaan! Het was hierdoor na 23.00 geworden en we wilden de volgende ochtend om 5.30 op om de Taj bij zonsopgang te zien. Maar ik had deze avond zeker niet willen missen!

Zaterdagochtend naar de Taj. We waren er om 6.00 met ca 40 mensen. Door de poort zag ik de Taj in mist gehuld, prachtig! Heel mysterieus. Tussen 6.00 en 7.00 komt de zon op. En dat is fantastisch! De Taj verkleurt van grijs, via roze, oranje naar spetterend wit!

Het was de 2e keer dat ik dit prachtige bouwwerk zie, maar het blijft verpletterend! Als je vanaf de poort langs de (welbekende) vijver naar de Taj loopt, lijkt hij (letterlijk) op je af te komen. Dat er zo weinig mensen waren, gaf het iets heel speciaals. Nu kon ik ook rustig bij de tombes kijken, vorige keer stond er een mannetje continu te fluiten dat je moest doorlopen. Alleen al het marmeren hek om de tombes was 10 jaar werk. Totaal 22 jaar bouw, door 20.000 mensen!

Rond 7.00 uur was het terrein bij de Taj een grote mierenhoop van duizenden mensen. Dan beleef je zo'n gebouw toch weer heel anders, dan in de stilte van de vroege ochtend.

Voor we onze reis voortzetten, nog even langs het sieradenwinkeltje. Ik had ontdekt dat ik de verkeerde armband had meegenomen. Dus even ruilen. Het winkeltje ging net open. Dus ik mocht getuige zijn van het ochtendritueel van een winkelier: na het openen van de vele sloten eerst bidden tot Ganesh (de god van geluk en voorspoed, de eerste god waar je voor bidt, voor je je tot anderen richt) en dan de anderen. Vervolgens nog een extra gebed tot de Ganesh die de sleutels van de kluis bewaakt. En toen kon mijn armband worden geruild. Ik had gisteren van de juwelier ook een hangertje van Ganesh cadeau gekregen.

Als we op pad zijn met onze chauffeur, Virendar, laat hij ons geen moment alleen. Het sieradenwinkeltje was dichtbij ons hotel. En Hans wilde graag ontbijten, dus we hadden bedacht dat hij met de auto zou doorrijden en dat ik terug zou lopen. Maar dat hadden we gedacht! De chauffeur wacht netjes tot ik klaar ben en dan gaan we weer verder. Virendar is een beetje verlegen en zijn Engels is (helaas) niet altijd verstaanbaar. Maar hij rijdt goed, en dat is tenslotte het belangrijkste!

De rit van Agra naar Jaipur (ca 6 uur) was weer zeer indrukwekkend. Ondanks de beperkte nachtrust, wilde ik mijn ogen open houden om al het moois te zien. Opvallend dat er minder auto's rijden en dat we meer kamelenkarren in het straatbeeld zien. De steden maken plaats voor het platteland: droge stukken land met hier en daar een dorpje. En overal kleurrijke mensen, prachtig! En dat mogen wij allemaal meemaken, super toch!!

Een kameel bij een benzinestation (of zou er een speciale pomp met water zijn?), kilometers stenen van een steenfabriek, bussen vol mensen, slechts een paar dingen, die we onderweg hebben gezien. Opvallend dat er heel veel mensen met dansende beren langs de kant van de weg stonden. De vorige keer ben ik ook op deze weg geweest, en toen heb ik er 1 hooguit 2 gezien. Blijkbaar is het "big business"....

Ook nu weer een bruiloftsstoet gezien (het is echt het trouwseizoen): deze keer veel armer dan die in Agra, maar de mensen waren niet minder uitbundig! Dit was een Hindu familie, dus een gemengde groep mannen en vrouwen. Vooral mijn contact met de vrouwen was heel bijzonder: eerst verlegen hun gezicht verstopt achter de sari, maar daarna ontdooiden ze en ontstond interactie. Ook nu weer een uitnodiging om mee te gaan naar het feest, maar helaas, we gaan de andere kant op.

Ook Jaipur is een feest van herkenning. Ik vond het vorige keer al een leuke plek om te zijn en dat is nu alleen maar meer geworden. Zondag heb ik ca 1/2 uur in de rij gestaan (tussen een hele bubs "grijze golf") voor een ritje op een olifant naar het Amber fort. Hans bleef "op de grond", want die wilde natuurlijk een paar mooie plaatjes van mij schieten. (talking about Hans, ik geloof dat hij weer een nieuw record heeft gevestigd: we zijn nog geen week op pad en hij heeft al meer dan 15 filmpjes vol....). Terug naar de olifant: normaal zit je met z'n 4-en in een bakje op de rug van zo'n beest. Maar om de een of andere onduidelijke reden had ik een olifant helemaal voor mij alleen. Super, ik voelde me even een echte Marahani, op weg naar haar fort op de heuvel!!! Zondagmiddag hebben we een tapijt- en stoffenfabriek bezocht: een coöperatie van 900 mensen. We hebben daar kleren laten maken. Ze werden gisteren afgeleverd. Ze zijn nog mooier geworden dan gedacht. 's Avonds zijn we bij de Jaipurse Hennie vd Most gaan eten: ook hier is een ronddraaiend restaurant in een toren dat een prachtig uitzicht biedt!

Gisteren een "vrije dag". Lekker shoppen. Blijken veel winkels dicht, omdat een belangrijke Hindu goeroe is opgepakt op verdenking van moord. De overheid verwachtte rellen en plunderingen, vandaar dat veel plekken zijn gesloten. Blijkbaar wordt de situatie in de loop van de dag beter, want beetje bij beetje gaan winkeltjes open.

Ik heb een leuke Tuk-chauffeur ontmoet, waar ik de hele dag mee op pad ben geweest. Hij sprak zeer goed Engels en vertelde mij van alles over het leven in Jaipur. Ik ben met hem op plekken geweest waar geen blanken komen (dat merk je ook meteen aan de reactie van de mensen). Dank zij hem weet ik o.a. hoe Indiërs parfum op doen: op een watje in een ronding van je oor stoppen. Hij heeft zelfs voor mij onderhandeld voor een aankoop. Het lijkt er behoorlijk fel aan toe te gaan.

Naast Tuk-rijder is hij ook actief in de politiek. 24/11 zijn hier verkiezingen en het stikt nu overal van de campagnecolonnes. Als we "zijn" partij zagen, ging hij helemaal glunderen!

En we hebben weer een bruiloftsstoet gezien: deze keer zat de bruidegom op een uitgedoste olifant.

En in de stoet liepen ook versierde kamelen. Ja, dan waan ik me echt in een sprookje uit 1001 nacht!!

Het blijft een fascinerend land. Veel dingen zal ik nooit begrijpen, maar dat maakt dit land juist zo bijzonder, denk ik. Mensen staren je verlegen?/nieuwsgierig?/verbaasd? aan, en dan verandert zo'n gezicht in een prachtige lach! Onverwacht heb je leuke, warme momenten met mensen. Vaak maar heel kort, maar toch. Ik spreek intussen een beetje Hindi, leer iedere dag bij. En dat geeft ook leuke contacten.

De bekende plekken heb ik nu gehad, op naar nieuwe, onbekende oorden!

27 november 2004

De stof en aroma van de Pushkar fair weer afgespoeld. Dames (en heren ook), een tip: stof en zand zijn goede conditioners voor je haar!

Intussen zijn we aangekomen in Udaipur: de meest romantische stad, in ieder geval van Rajasthan, maar wellicht ook van heel India. Ook hier is een "standard room" weer een suite, deze keer met bedden vol prachtig houtsnijwerk, een erker met heerlijke kussentjes en uitzicht op het Lake Palace, bekend uit James Bond's Octopussy. Deze film draait hier elke avond in een aantal restaurants. Het hotel is een prachtig oud paleis.

Onderweg van Jaipur naar Pushkar kwamen we al veel mannen met 1 of meerdere kamelen tegen, op weg naar huis. Maar er waren er nog genoeg over! Hans heeft me gelukkig niet geruild voor een paar kamelen. Over de prijs waren de verschillende bronnen het niet eens: die varieerden van 9000 tot 50.000 Rs (1 Rs is ca 0,02 Euro).

De Pushkar fair was een enorme belevenis! Het hele feest was bij een dorpje dat groter was dan ik had verwacht. Het is een combinatie van veemarkt, landbouwbeurs (met de laatste snufjes op het gebied van veevoer en trekkers), kermis, sportwedstrijden, huishoudbeurs, braderie en optredens. En vooral een groot bont schouwspel! Hoeveel kleuren kan het menselijk oog aan? De mensen zijn echt prachtig uitgedost: de vrouwen dragen vaak het hele familiekapitaal aan sieraden en fantastische kleren. En dat dan gecombineerd met mannen met bonte tulbanden en grote snorren: SUPER!! Dat heeft heel wat prachtige plaatjes opgeleverd! Sommigen vragen geld voor een foto, maar de echte vrouwen van het platteland vinden het een eer om te poseren; daar hoeft niets tegenover te staan. Zo heb ik een hele aardige familie ontmoet, 5 broers met hun vrouwen en kinderen. Nadat ik een tijdje met ze had staan praten, kwamen ze later zelf vragen om een paar foto's te maken.

We sliepen in een kamp van tenten met eigen sanitaire voorzieningen (!). Waar is de tijd gebleven dat je met een wc-rol onder je arm van je tent naar het gezamenlijke toiletgebouw moest lopen?!

Die Indiërs kunnen trouwens ook goed doorzakken: donderdagnacht hebben we de hele nacht kunnen genieten van het feest. Je zou denken "het houdt een keer op", maar nee. Getuige de reacties van het publiek eerder die avond stonden er nationale bekendheden op het programma.

Het was heerlijk om op de markt rond te struinen. Omdat we er een paar dagen waren, beginnen mensen je te kennen en met rust te laten. Of uit te nodigen voor thee en zelfs cadeautjes te geven. Ik kreeg zomaar 2 poppen en een slinger met olifantjes. Geen idee waarom. Later vertelde iemand dat ik in de krant had gestaan en dat ik daarom misschien de cadeautjes had gekregen. Hans is op jacht gegaan naar de krant. Er stond inderdaad iemand in die op mij leek, maar ik heb zelf de krant niet gehaald.

Donderdag zijn we naar het heilige meer in Pushkar gegaan. Ik heb met een lokale Brahmaanse priester een offer (puja) gebracht. Bij het meer mag je niet fotograferen. De politie houdt hier streng toezicht op! Opeens kwam er een mannetje aan lopen dat enorm tegen Hans begon te schelden en dreigde met de politie: "ik heb je hier gisteren ook al gezien en je hebt foto's gemaakt en dat mag niet!" Een eindje verderop stond een Indiase vrouw te fotograferen. "En zij dan?", vroeg Hans. Dat bleek zijn vrouw te zijn! Hadden zij het alleenrecht om foto's voor bv kaarten te maken en verklaarde dat zijn reactie?

Gisterochtend (vrijdag) op weg naar Chandelao. Bij vertrek ziet een van de medewerkers van het tentenkamp dat ik een enkelband voor een kameel heb gekocht. Hij zei: "That's for a camel" op een toon die het midden hield tussen grote verbazing (je hebt vast geen kameel, wat moet je dan met dat ding?) en waarschuwing (die ga je toch niet zelf dragen?).

Chandelao staat op geen enkele kaart. Ook de chauffeur moest regelmatig de weg vragen. Het landschap onderweg is dor en dan plotseling weer kleur: een vrouw aan het werk op het land. I.v.m. de Pushkar fair was de snelweg naar Jodhpur 1-richtingsverkeer geworden (het kán in India!). Dus we moesten ca 30 km omrijden, over wegen die ons deden denken aan de wegen in het Zuid-Afrikaanse Krugerpark: erg smal, tussen bosjes. De grootste plaats die we tegen komen is Pipar city, ook dat kan ik niet op de kaart vinden.

Onderweg komen we 2 herders tegen met een kudde prachtige geiten. Een van de mannen loopt te spinnen. Ik vraag of ik een foto mag maken, maar hij wuift me weg. Maar na tussenkomst van onze chauffeur mag het even later wel. En met mijn opmerking dat hij "sundar" (mooie) beesten heeft, krijg ik een zeer trotse man voor de lens!

Chandelao blijkt een heel klein dorp te zijn, 3 km vanaf de snelweg. De weg vanaf de snelweg was tot 1980 een karrenspoor; elektriciteit is er sinds 1972. Ons hotel is een "garh": een prachtig dorpspaleis. Het is meer dan 300 jaar in de familie van de huidige eigenaar. Zijn overgrootvader was nauw bevriend met de Maharaja van Jodhpur. In onze kamer staat een wapenkoffer van dit heerschap en een foto van zijn zoon. Onze kamer blijkt de "schoonzoon-kamer" te zijn. Deze was vroeger met een brug verbonden met het grote/centrale woonhuis. Opa bleek een fervent jager, getuige de opgezette tijger en verschillende vellen in de zitkamer.

Ik heb even door het dorp gezworven. Meteen een hele zwerm kinderen om me heen. Ze vechten om mijn aandacht. Het groepje leuke kinderen slaat gaandeweg om naar een stelletje etters, die stof en vuil naar me gooien, aan mijn sjaal trekken etc. Dit gaat te ver; ik denk (hoop) dat ze hun mededorpelingen niet zo behandelen! Het enige woord dat ik voor deze situatie ken ("no" en "stop" werkten niet) is "chello chello". Ik weet niet hoe onbeleefd dit is; onze gids in Jaipur gaf het als tip om opdringerige mensen in Pushkar van het lijf te houden (die opdringerigheid viel overigens reuze mee!). Het heeft in ieder geval effect: de kinderen stuiven weg.

Even later nodigt een man mij uit om een kopje thee te drinken met zijn gezin. Trots laat hij mij de keuken met stromend water uit de kraan zien. Een ongekende luxe in een dorp waar de meeste mensen hun water uit het meer halen.

Als we 's avonds even op het dakterras zitten, hoor ik trommels en gezang. Jawel, weer een bruiloft. Een van de mensen van de garh gaat met ons mee. We verwachten ergens een stoet te zien, maar voor we het weten zitten we in het ouderlijk huis van de bruidegom! En zijn we getuige van het ritueel dat de ouders met een priester uitvoeren voor de bruidegom het huis verlaat. Ze tekenen een heel verhaal op de muur en een bruidspoppetje krijgt allerlei zegeningen. Het was een hele bijzondere ervaring! We voelden ons ook erg welkom, kregen weer thee en moesten eigenlijk ook blijven eten. Voor dat laatste hebben we toch maar vriendelijk bedankt. Na dit ritueel trokken de moeder en zussen van de bruidegom zingend door het dorp. Het huwelijk is morgen, ook daar kregen we een uitnodiging voor, maar helaas kunnen we er dan niet bij zijn.

We gaan eens kijken wat de lokale culinaire specialiteiten van Udaipur zijn. Ik ben een beetje snotterig (beetje op de tocht gezeten in een auto met open ramen; of is de nachtelijke kou van Pushkar de oorzaak? De jongens van de schildersschool, die we op de Pushkar fair ontmoet hadden en die we in Udaipur zijn gaan opzoeken, waren ook allemaal verkouden), maar verder gaat alles okidoki en ik geniet met volle teugen.

3 december 2004

India calling again, deze keer uit Jaisalmer. Deze stad (eigenlijk meer een dorp) midden in de woestijn was vroeger een belangrijke stop in de Zijderoute. Jaisalmer heeft het enige nog bewoonde fort ter wereld; het lijkt op een groot zandkasteel! De 3000 bewoners runnen voornamelijk winkeltjes en restaurantjes. Ca 20 jaar geleden is het toerisme naar deze streek gestart. Naast de grote legerbasis is het toerisme een van de weinige manieren om aan inkomsten te komen. Na atoomproeven in 1998, 9/11 en de onrust in Kasjmir liep het aantal toeristen drastisch terug. Het begint nu weer een beetje aan te trekken.

Dit keer ook een echte "Indiase internet experience": een trage compu (de 3e, nadat de andere 2 dienst weigerden) en Hindi (film?) muziek op de achtergrond. Jammer dat ik geen geluid mee kan zenden met dit bericht...

We hebben net een tocht op een kameel achter de rug. Weer een bijzondere belevenis! Het rijden op zich dan (en m.n. het opstaan en gaan zitten van een kameel). Het doel van de tocht was minder spectaculair: zandduinen, die langs een weg lagen. We hebben niet meer op de beloofde romantische zonsondergang gewacht. En stonden honderden toeristen op kamelen.

Ik ben benieuwd of ik morgen spierpijn heb. Ik had gezelschap van een leuk Indiaas jongetje, die achter mij op de kameel zat. Ze doen hier echt alles om toeristen geld uit de zak te kloppen: jongetjes verkopen frisdrank, onder het motto "not for you but for the little boy, he is very thirsty" "Are you?", vroeg ik hem. Nou, dat bleek dus reuze mee te vallen. We hadden tenslotte ook geen dagen door de woestijn getrokken. Verder liepen er een paar ontzettend chagrijnige meisjes, die (uiteraard tegen betaling) voor je wilden dansen. Ik denk dat ik een project ga starten "met een lach op je gezicht bereik je de gasten". Met andere woorden: het was overduidelijk dat deze meiden dit tegen hun zin deden. Wie had hen gestuurd? Pa?

De informatie over levensverwachting, max. snelheid en prijs van een kameel wisselen enorm. Van de kamelendrijver hoorden we dat een kameel 10 jaar kan worden en 30 km/uur kan rennen; ik denk dat dit betrouwbaarder is dan de 100 km/uur die zo'n beest volgens onze chauffeur kan rennen. De kamelendrijver wou wel even met ons racen als we dat wilden, "no problem". Het schijnt dat je voor 1000 Euro 2 a 3 goede kamelen kunt kopen. In de zomer, als het hier meer dan 45 graden is, krijg je er 5 voor dit geld.

De afgelopen tijd hebben we weer een paar bruiloften meegemaakt; deze keer alleen van een afstandje, we zijn niet meer bij ceremonies o.i.d. geweest. Verder zijn we in Jodhpur op de set van een film geweest. Het fort van Jodhpur is prachtig: fantastisch beeldhouwwerk en prachtig versierde zalen. Met recht een goed decor voor een film. Ze waren bezig met de opnames van "A night with the King", met Richard Geere in de hoofdrol. Mr. Geere was hier een maand geleden, dus ik heb helaas geen handtekening van hem kunnen vragen. Tussen 2 opnames door mochten we een korte blik op de set werpen (onze gids had zeer goede connecties, al plette een bewaker me bijna tussen een enorme poort). Mooi om eens te zien wat een logistiek hoogstandje zoiets is! Er waren ook bewoners van een paar dorpjes ingeschakeld als figurant. Net zoals deze mensen ons getroffen hebben met hun kleuren en juwelen, zijn ze natuurlijk ook zeer geschikt voor een film! Nog even afwachten wanneer het eindresultaat in Nederland draait.

Verder waren de afgelopen dagen weer sprookjesachtig, behalve dan de dag in een Sovjet-achtig hotel in stellig grijs in een gebied met wolven. Maar het verblijf in het paleis in Luni deed me dit weer snel vergeten! We hadden een prachtig ingerichte kamer met een doorgang naar een "entresol" met een schommelbank. Dit paleis is eigendom van de Maharaja van Jodhpur. Hij heeft ook enkele familiestukken in het paleis staan. Het onderhoud van de verschillende paleizen is erg duur. Daarom zijn veel een hotel of museum geworden. Mijn koninklijk verblijf werd helemaal compleet met een heerlijke (Ayurvedische) massage met lekker ruikende olie. Die olie had ook een goede uitwerking op mijn hoest en genes.

Gisterochtend hebben we 2 kleine dorpjes bezocht. In 1 ervan zat een man (om 8.30 uur) opium te drinken. Ik wist niet dat je dit spul ook als drank kon gebruiken. Hij vertelde er nog bij dat het illegaal was en vroeg of we ook wilden proberen; nou nee...

Nou, nog een paar dagen en we gaan alweer naar Nederland. Uit de mail lees ik dat het daar koud is. We nemen in ieder geval warme herinneringen mee!

7 december 2004

Op 4 december was ik jarig. Ik heb verschillende cadeautjes gekregen: een mooie ketting van Hans, een houten paardje van de verkoper van de ketting, een geluksarmbandje van de eigenaar van een ander winkeltje. Maar het hoogtepunt was het cadeau van onze chauffeur: we hadden hem mee gevraagd voor een etentje. En ook aan hem een tip voor een goed restaurant gevraagd. Zodoende kwamen we in een echt Indiaas restaurant met plastic tafelkleedjes als behang! Het eten was erg lekker. En ik kreeg een echt Indiaas verjaardagscadeau: zo'n plastic figuurtje dat je bij ons op bruidstaarten ziet, maar dan met een Indiaas tintje: onder een rieten afdakje met een groot hart "happy birthday"!

En dan de rattentempel van Deshnok. De beestjes lijken op ratten, maar zijn het niet; het zijn reïncarnaties van verhalenvertellers/volgelingen van Karni Mata (jaja.....). Ratten zijn niet mijn favoriete diertjes. Maar Froukje had me weten te overtuigen dat het allemaal wel meeviel. Nou Froukje, het was nu wel wat anders dat wat jij me had verteld: ik heb honderden ratten gezien (er schijnen in totaal 14 à 15.000 (!) te zitten) en ze waren niet zo sloom als jij had verteld. De eerste liep al bijna over mijn voeten toen we nog stonden te wachten voor het entree-kaartje. Hans ligt soms op de grond om goede foto's te maken, dus toen liepen ze ook over hem heen! Die beestjes zijn echt watervlug. Het zijn meer van die ratten die mensen soms als huisdier houden, niet zo'n hele grote. Ik heb ook 2 witte ratten gezien. Volgens de Indiërs ben ik een "lucky person". Ik heb ook al 2 keer in een "holy cow" flats gestaan, ook dat brengt blijkbaar geluk. Dus aan geluk voorlopig geen gebrek. Ik Pushkar hebben we een gepensioneerd Brit ontmoet, die de rattentempel omschreef als "a kind of bizar". Een betere omschrijving zou ik niet kunnen geven. Maar aan de andere kant heeft het ook echt iets magisch. Het schijnt dat de ratten de tempel niet verlaten. Dat zou ik ook niet doen als ik de hele dag lekkere hapjes als kokosnoot, deegballetjes en melk kreeg. Maar de ratten van buiten komen niet naar binnen. En dat vind ik dan wel weer heel apart. Bovendien schijnt het zo te zijn dat er een rat bijkomt als er iemand uit het dorp sterft (zou je dat echt merken op zo'n groot aantal?). Als een rat sterft, wordt in het dorp een kind geboren.

In Bikaner sloeg de fortmoetheid toe: weer een fort met de zoveelste verzameling wapens, nog meer draagstoelen en "zadels" voor olifanten, nu even niet! Ik denk dat de creepy gids hier ook wel een bijdrage aan heeft geleverd. Ik wilde z.s.m. van hem af. En dat hij ons onderweg naar een "verantwoord" winkeltje (op mijn verzoek) eerst nog dropte bij zijn eigen adresje, was helemaal the limit. Het systeem van commissie en corruptie blijft ondoorgrondelijk en soms erg vervelend.

Nog een laatste ervaring: de lichtknopjes in de hotels. Stel je hebt 7 lampen (hier een heel gewoon aantal), dan heb je min. 10 lichtknopjes, waarvan 1 een mystery knopje voor de ventilator. Er zijn echter meer mystery knopjes. Zo kan het gebeuren dat je met het knopje, waarmee je gisteren een lampje uitdeed, het vandaag niet meer aan kan doen.